

PROLOOG

1893

Londen

Het was een koude, troosteloze avond, en op de Theems vervloekten de mannen hun lot. Verborgen in de schaduw de beroemde rivier van Londen afschuimen op zoek naar kostbaarheden was geen opwekkende bezigheid, maar je kon er zo af en toe eens van eten, en het vocht dat je botten deed verstijven en je pijn in je rug bezorgde, hoorde erbij, of je het nu leuk vond of niet.

‘Zie je wat, Archie?’

‘Niks,’ riep Archie naar zijn vriend Rupert. ‘Zo’n ellendige avond heb ik niet vaak meegemaakt.’

Ze waren inmiddels een uur bezig, en het had nog niets opgeleverd, afgezien van wat kledingstukken die ze van het lichaam van een zeeman hadden geroofd. Die konden ze de volgende ochtend aan de voddenboer verkopen. Maar met een handvol munten konden ze die avond nog een maaltijd met bier kopen, en voor mannen als Archie en Rupert was het hier en nu het enige wat telde; verder kijken dan de volgende dag

vergde een belachelijk soort optimisme dat ze overlieten aan mensen die niet hun hele leven lang de Theems afspeurden op zoek naar doden.

De lantaarn op de boot kon niet veel uitrichten tegen die helse mist. De oevers waren spookachtig donker. De onverlichte huizen aan de overkant van de rivier waren als schedels van duisternis. De mannen voeren door de ondiepe delen van de Theems en staken hun lange haken in het smerige water, op zoek naar de lichamen van mensen die die avond door het noodlot waren getroffen: zeelieden of havenarbeiders die te dronken waren geweest om zichzelf van de verdrinkingsdood te redden, de ongelukkige slachtoffers van messengevechten, of van rovers en moordenaars, de jutters die door een plotselinge sterke stroming waren meegevoerd, hun schort verzwaaard door kostbare kooltjes, dezelfde kooltjes die hen meesleurden naar de bodem en de dood.

Archies haak stootte tegen iets stevigs. 'Hé, effe langzaam, Rupert. Ik heb wat.'

Rupert pakte de lantaarn van zijn plek en scheen ermee op het water, waar een lichaam dreef. Ze visten het lijk eruit, lieten het op het dek vallen en draaiden het op de rug.

'Sjemig,' zei Rupert. 't Is een dame.'

'Was,' zei Archie. 'Kijk es in d'r zakken.'

De mannen stortten zich op hun onsmakelijke taak. De dame was goed gekleed, in een chique lavendelblauwe japon die niet goedkoop kon zijn geweest. Ze was niet wat ze gewend waren in dit water tegen te komen.

Archie glimlachte. 'Zo, hallo!' Hij haalde vier muntstukken uit de jaszak van de dame en beet erop.

'Wat hebbie daar, Archie? Genoeg om een biertje van te kopen?'

Archie bekeek de muntstukken wat beter. Geen ponden.

Shillings. 'Ja, maar meer ook niet, zo te zien,' mopperde hij. 'Pak die ketting.'

'O, ja.' Rupert haalde hem van de hals van de vrouw. Het was een vreemd ding van metaal, in de vorm van een oog, en eronder bungelde een halvemaan. Er zaten geen edelstenen of iets op; hij kon zich niet voorstellen dat iemand er geld voor over zou hebben.

'Wat hebben we hier dan?' riep Archie. Hij wrikte de verstijfde vingers van de vrouw open. Ze omklemde een stukje doorweekt papier.

Rupert stootte zijn partner aan. 'Wat staat d'rop?'

Archie gaf hem een zet. 'Weet ik veel. Ik ken toch niet lezen?'

'Ik ben tot me achtste naar school geweest,' zei Rupert, die het papiertje aanpakte. "'De Boom Aller Zielen leeft.'"

Archie stootte Rupert aan. 'Wat hep dat nou weer te betekenen?'

Rupert schudde zijn hoofd. 'Kweenie. Wat motte we d'rmee?'

'Weggooien. Met woorden ken je geen winst maken, Rupert, m'n jongen. Trek d'r die kleren uit en smijt d'r overboord.'

Rupert haalde zijn schouders op en deed wat hem werd opgedragen. Archie had gelijk: een briesje bracht geen geld op. Toch was het triest als de laatste woorden van een dode samen met haar verdwenen; maar ach, beredeneerde hij, als die dame iemand had die ook maar een zier om haar gaf, zou ze nu niet op zo'n gure avond met haar gezicht naar beneden in de Theems drijven. Met een ferme zet duwde de man de dode vrouw overboord. Ze veroorzaakte nauwelijks een plons.

Langzaam verdween haar lichaam onder water. Alleen de opgezwollen, witte handen bleven nog even vlak onder de oppervlakte drijven, alsof ze ergens naar reikten. De mannen duwden zich met hun haken af tegen de modderige bodem en lieten zich door de stroming meevoeren, op zoek naar rijk-

dommen die een avond in de kou de pijn en de moeite waard zouden maken.

Archie gaf het hoofd van de vrouw nog één laatste zet met zijn haak, als een gewelddadige zegening, en ze gleed weg onder het vuil en de modder van de machtige Theems. De rivier slokte haar op, aanvaardde haar lichaam, en nam haar samen met haar laatste waarschuwing mee naar haar troebelle graf.

HOOFDSTUK EEN

MAART 1896

Spence Academie voor jongedames

Er is een kring van de hel die in Dantes beroemde boek niet wordt genoemd. Hij heet 'houdingslessen', en komt voor in scholen voor jongedames verspreid over het keizerrijk. Ik weet niet hoe het voelt om in een meer van vuur te worden gegooid. Het is vast geen pretje. Maar ik kan met honderd procent zekerheid zeggen dat van de ene kant van een balzaal naar de andere lopen met een boek op je hoofd en een plank op je rug gebonden, terwijl je al gevangenzit in een korset, ge-laagde onderrokken en knellende schoenen, een marteling is die zelfs meneer Alighieri te gruwelijk zou vinden om in zijn *Inferno* vast te leggen.

'Laten we onze blik op de hemel gericht houden, meisjes,' zegt onze directrice Mrs. Nightwing smekend terwijl we traag door de balzaal proberen te schrijden, met ons hoofd en onze armen geheven alsof we ballerina's zijn.

De lussen aan de rugplank schuren langs de binnenkant van mijn armen. Het stuk hout geeft geen millimeter mee, en ik

ben gedwongen net zo stram te staan als de wachters van Buckingham Palace. Mijn nek doet pijn van de inspanning. In mei zal ik een jaar vroeger dan gebruikelijk mijn debuut maken, omdat door alle betrokken partijen is besloten dat ik er op bijna zeventienjarige leeftijd klaar voor ben en dat het me goed zal doen om nu mijn seizoen te beleven. Ik zal dure japonnen dragen, chique feesten bijwonen en dansen met knappe heren – als ik de training overleef, althans. Op het moment twijfel ik daar ten zeerste aan.

Mrs. Nightwing loopt in de lengte door de balzaal heen en weer. Haar stijve rokken zwiepen over de grond alsof die een standje krijgt omdat hij maar een beetje ligt te liggen. Onder-tussen blaft ze bevelen alsof ze admiraal Nelson in hoogst-eigen persoon is. 'Kin omhoog! Niet lachen, miss Hawthorne. Kijk sereen en somber! Maak je hoofd leeg!'

Ik doe mijn uiterste best om mijn gezicht uitdrukingsloos te houden. Mijn ruggengraat doet pijn. Mijn linkerarm, die ik voor mijn gevoel al eeuwen geheven houd, beeft van de in-spanning.

'En maak een reverence...'

Als mislukte soufflés laten we ons door de knieën zakken, ter-wijl we uit alle macht proberen niet ons evenwicht te verliezen. Mrs. Nightwing draagt ons op niet overeind te komen. Mijn benen trillen van uitputting. Ik hou het niet vol. Ik val voorover. Het boek glijdt van mijn hoofd en komt met een oorverdovende bons op de grond terecht. Vier keer hebben we dit nu gedaan, en vier keer heb ik het op de een of andere manier verbruid. Vanuit mijn positie op de grond zie ik de schoenen van Mrs. Nightwing, die enkele centimeters bij me vandaan halt houden.

'Miss Doyle, mag ik je eraan herinneren dat dit het hof is, en dat je niet optreedt in de Folies Bergère, maar een reverence maakt voor je staatshoofd?'

‘Ja, Mrs. Nightwing,’ zeg ik schaa-pachtig.

Het is hopeloos. Het lukt me nooit om een reverence te maken zonder te vallen. Ik zal languit op de glanzende vloeren van Buckingham Palace terechtkomen, als een schandvlek van een meisje, met mijn neus op de schoen van de koningin. Ik zal de risee zijn van het seizoen; iedereen zal achter uitgevouwen waaiers over me fluisteren. Ongetwijfeld zullen alle mannen me mijden als een melaatse.

‘Miss Temple, wil jij misschien even voordoen hoe je een reverence hoort te maken?’

Zonder omhaal laat Cecily Temple, Zij Die Niets Verkeerd Kan Doen, zich op de grond zakken in een lange, trage, sierlijke boog die lijkt te spotten met de zwaartekracht. Het is een prachtige reverence. Ik zie groen van jaloezie.

‘Dank je, miss Temple.’

Ja, dank je, duivels kreng dat je d'r bent. Ik hoop dat je met een man trouwt die bij elke maaltijd knoflook eet.

‘Goed, laten we nu...’ Mrs. Nightwing wordt onderbroken door een luid gehamer. Ze knijpt haar ogen dicht tegen het kabaal.

‘Mrs. Nightwing,’ zeurt Elizabeth. ‘Hoe kunnen we ons in vredesnaam op onze houding concentreren met al dat lawaai uit de oostvleugel?’

Mrs. Nightwing is niet in de stemming voor ons geklaag. Ze ademt diep in, tilt haar kin op en vouwt haar handen voor haar middel.

‘We gaan onverdroten door, net als ons dappere Engeland zelf. Als dat Cromwell, de Rozenoorlogen en de Fransen het hoofd kon bieden, dan kunnen jullie toch zeker wel een beetje gehamer verdragen? Stel je voor hoe mooi de oostvleugel zal zijn wanneer hij eenmaal af is. We proberen het nog een keer. Rustig aan! Alle ogen zijn op jullie gericht. Je kunt niet als een timide kerkmuisje op Hare Majesteit af drentelen.’

Ik stel me vaak voor op wat voor soort functie Nightwing zou kunnen solliciteren als ze ons nu niet had kunnen martelen als directrice van de Spence Academie voor jongedames. *Mijne heren*, zou er boven haar sollicitatiebrief staan. *Ik schrijf u deze brief naar aanleiding van uw advertentie voor de functie van ballondoorprikkers. Ik heb een hoedenspeld die uitstekend geschikt zou zijn voor dat doel, en overal waar ik ga laat ik kleine kinderen jammeren. Mijn voormalige leerlingen kunnen onderschrijven dat ik zelden glimlach, nooit lach en de vreugde uit elk willekeurig vertrek kan verjagen door eenvoudigweg naar binnen te lopen en er mijn unieke gevoel voor diepe mistroostigheid en wanhoop op los te laten. Mijn referenties op dat gebied zijn onberispelijk. Als u nog niet in een toestand van diepe melancholie bent verzonken na het lezen van mijn brief, stuurt u uw reactie dan naar de Spence Academie voor jongedames ter attentie van Mrs. Nightwing (ik heb wel een voornaam, maar niemand heeft toestemming die te gebruiken). Als u niet de moeite wilt nemen om het adres zelf te achterhalen, doet u niet goed genoeg uw best. Met vriendelijke groet, Mrs. Nightwing.*

‘Miss Doyle! Wat is dat voor een nietszeggende glimlach op je gezicht? Heb ik soms iets gezegd wat je amusant vindt?’ Die vermaning van Mrs. Nightwing brengt het schaamrood op mijn kaken. De andere meisjes giechelen.

We schrijden door de zaal en doen ons uiterste best om geen acht te slaan op het gehamer en geschreeuw. Het is niet het kabaal dat ons afleidt. Het is de wetenschap dat er mannen aanwezig zijn, slechts één verdieping boven ons, die ons zo nerveus en vrolijk maakt.

‘Mogen we misschien even gaan kijken hoe het werk vordert, Mrs. Nightwing? Het is vast erg indrukwekkend,’ stelt Felicity Worthington op mierzoete, bijna stroperige toon voor. Alleen Felicity zou het wagen om zo iets voor te stellen. Ze is veel te

brutaal. Maar ze is ook een van mijn weinige bondgenoten hier op Spence.

‘De werklieden hebben geen behoefte aan meisjes die hun voor de voeten lopen, want ze liggen al achter op schema,’ zegt Mrs. Nightwing. ‘Kin omhoog, alsjeblieft. En...’

Boven klinkt een luide dreun. Het plotselinge geluid maakt ons aan het schrikken. Zelfs Mrs. Nightwing roept ‘Lieve hemel!’ Elizabeth, een wandelende nerveuze aandoening vermomd als debutante, slaakt een kreet en grijpt Cecily vast.

‘O, Mrs. Nightwing!’ roept Elizabeth uit.

Hoopvol kijken we onze directrice aan.

Tussen afkeurend vertrokken lippen blaast Mrs. Nightwing haar adem uit. ‘Goed dan. We houden ermee op voor vandaag. Laten we even een frisse neus gaan halen om de blosjes op onze wangen terug te brengen.’

‘Mogen we tekenpapier meenemen en een schets maken van de oostvleugel?’ opper ik. ‘Het zou een goede manier zijn om de voortgang vast te leggen.’

Mrs. Nightwing schenkt me een zeldzame glimlach. ‘Een uitstekend voorstel, miss Doyle. Goed dan. Ga jullie tekenpapier en potloden maar halen. Ik zal Brigid met jullie meesturen. Trek een jas aan. En rustig lopen, graag.’

Samen met onze rugplanken leggen we onze goede manieren af, en we rennen naar de trap, de belofte van vrijheid tegemoet, hoe tijdelijk ook.

‘Rustig lopen!’ roept Mrs. Nightwing. Als we kennelijk niet in staat zijn haar goede raad op te volgen, buldert ze ons na dat we wildebrassen zijn en volkomen ongeschikt voor het huwelijk. Ze voegt eraan toe dat we de school en nog iets te schande zullen maken, maar inmiddels zijn we de eerste trap al af en kunnen we haar niet meer verstaan.

HOOFDSTUK TWE E

De langwerpige oostvleugel strekt zich uit als het geraamte van een reusachtige vogel. Het skelet van het gebouw staat, maar de mannen zijn voornamelijk bezig met het restaureren van de vervallen toren die de oostvleugel met de rest van het schoolgebouw verbindt. Sinds de brand die er vijftienvintig jaar geleden heeft gewoed, is hij niet meer geweest dan een mooie ruïne. Maar met steen, baksteen en mortel zal hij weer tot leven worden gewekt, en het belooft een schitterende toren te worden, hoog, breed en imposant, zodra hij af is.

Sinds januari zijn een heleboel mannen uit de omringende dorpen gekomen om zes dagen per week, alleen niet op zondag, in de kou en nattigheid te zwoegen om onze school te herstellen. Wij meisjes mogen niet in de buurt komen van de oostvleugel zolang de werkzaamheden gaande zijn. De officiële reden is dat het te gevaarlijk is: we zouden weleens kunnen worden geraakt door een verdwaalde balk of doorboord door een roestige spijker. De verschillende manieren waarop we jammerlijk aan ons einde kunnen komen zijn door Mrs. Nightwing zo gedetailleerd uit de doeken gedaan dat elke hamerslag

de meest nerveuzen onder ons doen opschrikken als angstige katten in een zak.

Maar de waarheid is dat ze gewoon niet wil dat we bij de mannen in de buurt komen. Haar bevelen op dat punt zijn duidelijk: we mogen de bouwvakkers niet eens aanspreken, en zij mogen ons niet aanspreken. Er wordt een zorgvuldige afstand in acht genomen. De bouwvakkers hebben hun tenten zeker achthonderd meter bij de school vandaan opgeslagen. Ze worden scherp in de gaten gehouden door Mr. Miller, hun voorman, en wij mogen niet zonder chaperonne de deur uit. Er wordt zorgvuldig getracht ons bij elkaar vandaan te houden.

Dat is nu precies de reden dat we zo graag naar hen toe willen.

Met onze jassen dichtgeknoopt tegen de nog altijd snijdende maartse kou lopen we snel door de bossen achter Spence, met onze huishoudster Brigid hijgend en puffend in ons kielzog. Het is niet aardig van ons dat we harder lopen dan noodzakelijk is, maar alleen zo kunnen we ervoor zorgen dat we even wat privacy hebben. Als we de heuvel op rennen en een plekje zoeken met een ongehinderd uitzicht op de werkzaamheden, ligt Brigid inmiddels een heel eind op ons achter en hebben wij wat kostbare tijd gewonnen.

Felicity steekt haar hand uit. 'De toneelkijker graag, Martha.'

Martha haalt het verrekijkertje uit haar jaszak, en het wordt van het ene meisje op het andere doorgegeven, naar Felicity's wachtende handen. Ze kijkt erdoorheen.

'Heel indrukwekkend,' zegt ze goedkeurend. Om de een of andere reden denk ik niet dat ze het over de oostvleugel heeft. Vanaf de plek waar we zitten zie ik zes welgevormde mannen in hemdsmouwen, die een reusachtige balk op zijn plek hissen. Als ik de toneelkijker had, zou ik ongetwijfeld de contouren van elke afzonderlijke spier kunnen onderscheiden.

‘O, laat mij ook eens kijken, Fee,’ kreunt Cecily. Ze steekt haar hand al uit naar het verrekijkertje, maar Felicity ontwijkt haar.

‘Op je beurt wachten!’

Cecily pruilt. ‘Brigid kan hier elk moment zijn. Zo kom ik niet eens aan de beurt!’

Felicity laat snel de toneelkijker zakken en pakt haar schetsboek. ‘Niet meteen kijken, maar volgens mij hebben we de aandacht van een van de mannen getrokken.’

Elizabeth springt overeind en kijkt reikhalzend van links naar rechts en weer terug. ‘Welke dan? Welke dan?’

Felicity trapt op Elizabeths voet, en ze gaat weer zitten.

‘Au! Waarom deed je dat?’

‘Niet meteen kijken, zei ik toch!’ sist Felicity met opeengeklemden kaken. ‘Je moet juist doen alsof je helemaal niet in de gaten hebt dat ze naar je kijken.’

‘O,’ zegt Elizabeth begrijpend.

‘Die ene aan het uiteinde, in dat hemd dat met een onopmerkelijk rood lapje is gerepareerd,’ zei Felicity, die doet alsof ze in haar schets opgaat. Haar koelbloedigheid is een talent waarover ik ook dolgraag zou beschikken. In plaats daarvan speur ik dag in dag uit de horizon af op zoek naar een andere jongeman, iemand van wie ik geen woord meer heb vernomen sinds ik hem drie maanden geleden in Londen heb achtergelaten.

Elizabeth kijkt stiekem even door de toneelkijker, maar laat die dan snel vallen. ‘O, lieve help,’ zegt ze. ‘Hij knipoogde naar me! De brutaliteit! Ik zou het meteen tegen Mrs. Nightwing moeten zeggen!’ Ze probeert verontwaardigd te klinken, maar de ademloze opwindning in haar stem verraadt haar.

‘Bij alle heiligen!’ Eindelijk is Brigid er ook. Snel geeft Felicity de toneelkijker aan Martha, die hem eerst met een gillette in

het gras laat vallen voordat ze erin slaagt hem in de zak van haar mantel te stoppen.

Brigid gaat op een grote steen zitten om op adem te komen. 'Jullie zijn te snel voor die ouwe Brigid. Schamen jullie je niet, dat jullie me zomaar achterlaten?'

Felicity glimlacht liefjes. 'O, het spijt ons vreselijk, Brigid. We wisten niet dat je zo ver achterop was geraakt.' Binnensmonds voegt ze eraan toe: 'Ouwe dragonder.'

Brigid knijpt achterdochtig haar ogen samen als ze ons hoort giechelen. 'Ho eens even, wat is er aan de hand? Steken jullie soms de draak met jullie Brigid?'

'Nee hoor.'

'O, dit is niks.' Cecily slaakt een zucht. 'Hoe kunnen we in vredesnaam van zo'n grote afstand een tekening maken van de oostvleugel?' Hoopvol kijkt ze Brigid aan.

'Je schetst hem maar van hieraf, dame, want je komt er geen centimeter dichterbij. Je hebt zelf gehoord wat Mrs. Nightwing erover zei.' Brigid staart naar het houten skelet, naar de steenhouwers die stenen op maat maken. Ze schudt haar hoofd. 'Het staat me niks aan dat ze die vervloekte vleugel weer aan het opbouwen zijn. Ze zouden ervan af moeten blijven.'

'O, maar het is zo spannend!' werpt Elizabeth tegen.

'En stel je voor hoe mooi Spence eruit zal zien zodra de oostvleugel is gerestaureerd,' zegt Martha, die bijna letterlijk Mrs. Nightwing napraat. 'Hoe kun je dan zeggen dat het je niet aanstaat, Brigid?'

'Omdat ik nog weet hoe het was,' zegt Brigid. Ze tikt met haar vinger tegen haar slaap. 'Er klopte iets niet, vooral in die toren. Je kon het gewoon voelen. Ik zou je verhalen kunnen vertellen...'

'Ja, vast wel Brigid, en het zouden prachtige verhalen zijn,' zegt Felicity op de toon van een moeder die haar chagrijnige

kind probeert te sussen. 'Maar ik maak me zorgen om je. Straks slaat de kou nog op je rug.'

'Tja,' zei Brigid, wrijvend over haar onderrug. 'Het valt inderdaad niet mee. En mijn knieën worden er ook niet jonger op.'

Allemaal knikken we bezorgd en instemmend.

'Een klein eindje dichterbij maar,' zegt Felicity flemend. 'Zodat we een fatsoenlijke schets kunnen maken.'

We doen ons uiterste best om er zo onschuldig uit te zien als een koor van engelen.

Brigid knikt kort. 'Hup, wegwezen dan. Maar niet te dichtbij! En denk maar niet dat ik jullie uit het oog verlies!'

'Dank je, Brigid!' roepen we opgetogen. Snel rennen we de heuvel af, voordat ze van gedachten kan veranderen.

'En blijf niet te lang weg! Zo te zien kan het elk moment gaan regenen.'

Een plotselinge, gure, maartse windvlaag raast over het knisperende gazon. De vermoeide boomtakken ratelen als beenden tegen elkaar en de wind doet onze rokken zo ver opwaaien dat we ze met beide handen moeten tegenhouden. De meisjes slaken een kreet van verrassing – en pret – want één onbewaakt, verboden moment lang heeft het ons de aandacht van alle aanwezige mannen opgeleverd. De windvlaag is de laatste aanval van het leger van de winter. De blaadjes schudden de slaap al van zich af en wapenen zich. Nog even, dan zetten ze hun groene aanval in en verdrijven de winter. Ik trek mijn omslagdoek strakker om mijn hals. De lente is in aantocht, maar ik raak de kou maar niet kwijt.

'Kijken ze?' vraagt Elizabeth opgewonden, terwijl ze steelse blikken op de mannen werpt.

'Rustig aan,' zegt Felicity zachtjes.

Martha's krullen hangen slapjes in haar nek. Hoopvol duwt

ze ze omhoog, maar ze laten zich niet fatsoeneren. 'Zeg eens eerlijk: heeft de vochtigheid mijn kapsel geruïneerd?'

'Nee,' liegt Elizabeth, precies op het moment dat ik antwoord: 'Ja.'

Martha klemt haar lippen op elkaar. 'Ik had kunnen weten dat jij zo gemeen zou zijn, Gemma.'

De andere meisjes werpen me een kille blik toe. Kennelijk is 'Zeg eens eerlijk' een zorgvuldig gecodeerde boodschap die betekent: 'Lieg tot elke prijs.' Ik zal het onthouden. Vaak heb ik het gevoel dat er een *Handboek Beleefd en Damesachtig Gedrag* bestaat, maar dat ik nooit het voorrecht heb gehad om erin te bladeren. Misschien is dat de reden dat Cecily, Martha en Elizabeth zo'n hekel aan me hebben en mijn aanwezigheid alleen tolereren wanneer Felicity erbij is. Persoonlijk vind ik dat hun verstand net zo strak is ingesnoerd als hun middel, want hun gesprekken beperken zich tot feestjes, japonnen en de tegenslagen en tekortkomingen van anderen. Ik zou het liever opnemen tegen de leeuwen in het antieke Colosseum van Rome dan nog een thee-kransje met meisjes zoals zij te moeten verduren. De leeuwen komen er tenminste eerlijk voor uit dat ze je willen verslinden.

Felicity werpt een vluchtige blik op de mannen. 'Daar gaan we.'

We kruipen nog wat dichterbij hun werkplek toe.

Inmiddels hebben de bouwvakkers alleen nog oog voor ons. Ze houden op met waar ze mee bezig zijn en nemen snel hun hoed af. Het is een uiterst beleefd gebaar, maar hun glimlaches duiden op minder goed gemanierde gedachten. Ik betrap mezelf erop dat ik bloos.

'Zeg heren, terug aan het werk, als je tenminste aan het werk wilt blijven,' waarschuwt de voorman. Mr. Miller is een potige man met armen zo fors als hammen. Tegen ons is hij hoffelijk. 'Goedendag, dames.'

‘Goedendag,’ prevelen we.

‘De prullaria liggen voor het oprapen, als de dames graag een souvenir willen van de oude dame.’ Hij knikt in de richting van een berg puin, waar sloophout en beroete glasscherpen van tientallen jaren oude lampen door elkaar heen liggen. Dat is nu precies iets wat Mrs. Nightwing op haar lijstje zou zetten van dingen die dienen te worden vermeden uit angst voor zware verwondingen, overlijden of grof schandaal. ‘Neem zoveel mee als u wilt.’

‘Dank u,’ mompelt Cecily, die achteruitdeinst. Elizabeth blijft maar blozen en glimlachen, en werpt steelse blikken op de man met het hemd met de rode lap, die haar met verlangende blik opneemt.

‘Ja, dank u,’ zeg Felicity, die zoals altijd de leiding op zich neemt. ‘Dat zullen we doen.’

We gaan op zoek tussen de overblijfselen van de oude oostvleugel. Versplinterd, zwartgeblakerd hout en restjes papier vertellen over het verleden van de befaamde school. Voor sommigen is het het verhaal over een tragische brand die aan twee meisjes het leven kostte. Maar ik weet wel beter. Het ware verhaal is er een vol magie en mysterie, toewijding en verraad, slechtheid en een verfoeilijk offer. Bovenal is het het verhaal van twee meisjes – beste vriendinnen die elkaars bitterste vijanden werden – van wie nog steeds wordt gedacht dat ze vijftig jaar geleden bij de brand om het leven zijn gekomen. De waarheid was vele malen erger.

Een van de meisjes, Sarah Rees-Toome, koos onder de naam Circe voor een duister pad. Jaren later spoorde ze het andere meisje op, haar vroegere vriendin Mary Dowd, die een nieuw leven was begonnen onder een andere naam: Virginia Doyle, mijn moeder. Met de boze geest die ze tot haar beschikking had vermoordde Circe mijn moeder en gaf ze mijn leven een

nieuwe wending. Het verhaal waarover deze muren fluisteren, is ook mijn verhaal.

Overall om me heen springen meisjes vrolijk in het rond, op zoek naar kostbaarheden. Maar ik kan hier niet blij zijn. Dit is een plek waar spoken rondwaren, en ik geloof niet dat nieuwe balken en een warm vuur in een marmeren open haard daar iets aan kunnen veranderen. Ik wil geen souvenir van het verleden.

Een nieuw hamersalvo zorgt ervoor dat een groepje vogels luid kwetterend de veiligheid van het luchtruim opzoekt. Ik staar naar de stapel puin en denk aan mijn moeder. Heeft zij die pilaar daar aangeraakt? Kleeft haar geur nog ergens aan een glasscherf of houtsplinter? Een afschuwelijke leegte ontvouwt zich in mijn borst. Hoezeer ik ook probeer door te gaan met mijn leven, er zijn altijd kleine dingen die het verdriet weer naar boven brengen.

‘Kijk, dat is een mooie!’ Het is de man met de rode lap op zijn hemd. Hij wijst naar een puntige houten balk die aan één uiteinde door en door verrot is. Maar een groot deel ervan is ontsnapt aan de verwoestende kracht van het vuur en de jaren van verwaarlozing. Er is een hele verzameling meisjesnamen in uitgekerfd. Ik strijk met mijn vingertoppen over de groeven en fantasierijke houtgravures. Zoveel namen. Alice. Louise. Theodora. Isabel. Mina. Mijn vingers glijden over het bobbelige hout, tastend alsof ik blind ben. Ik weet dat haar naam er ook bij moet staan, en ik word niet teleurgesteld. Mary. Ik leg mijn vlakke hand op de jaren oude, verweerde groefjes in de hoop de aanwezigheid van mijn moeder tegen mijn huid te kunnen voelen. Maar het is slechts dood hout. Ik knipper de tranen weg die in mijn ogen prikken.

‘Miss?’ De man kijkt me nieuwsgierig aan.

Snel veeg ik mijn wangen droog. ‘Het komt door de wind. Die blaast as in mijn ogen.’

‘Ja, de wind is krachtig. Er komt weer regen. Misschien zelfs een storm.’

‘O jee, daar komt Mrs. Nightwing aan,’ sist Cecily. ‘Toe, laten we gaan! Ik wil geen problemen.’

Snel rapen we onze schetsen bijeen, en we gaan op veilige afstand op een stenen bankje bij de rozentuin zitten, die nog diep in winterslaap verkeert. In opperste concentratie buigen we het hoofd, maar Mrs. Nightwing slaat geen acht op ons. Ze kijkt hoe het werk aan het gebouw vordert. De wind draagt haar stem naar ons toe.

‘Ik had gehoopt dat we inmiddels verder zouden zijn, Mr. Miller.’

‘We werken tien uur per dag, mevrouw. En we hebben last van de regen. De grillen van de natuur kunt u me niet kwalijk nemen.’ Mr. Miller begaat de grote fout op charmante wijze naar Mrs. Nightwing te glimlachen. Zij buigt niet voor charme. Maar het is nu te laat om hem nog te waarschuwen. Mrs. Nightwings vernietigende blik zorgt ervoor dat de mannen zich met gebogen hoofd op hun werk concentreren. Het kabaal van vlijtig gehanteerde hamers en zagen is oorverdovend.

‘Als u de klus niet op tijd kunt klaren, Mr. Miller, zal ik gedwongen zijn op zoek te gaan naar andere bouwvakkers.’

‘Overall in Londen wordt gebouwd, mevrouw. Mannen zoals wij liggen niet voor het oprapen.’

Ik heb minstens twintig mannen geteld die dag in dag uit aan het werk zijn, en nog is Mrs. Nightwing niet tevreden. Elke dag spreekt ze Mr. Miller afkeurend, bezorgd en dreigend toe. Het is zeer merkwaardig. Want als een uitgebrand gebouw er al zo lang heeft gestaan, wat maken een paar maanden dan nog uit?

Ik probeer de nieuwe toren op papier vast te leggen. Als die af is, zal hij het hoogste punt van Spence zijn, misschien wel vijf verdiepingen hoog. En hij is ook breed. Bovenin staat een

man, die als een windvaan afsteekt tegen de zich samenpak-
kende regenwolken.

‘Vind je het niet vreemd dat Mrs. Nightwing zoveel haast heeft om de oostvleugel af te krijgen?’ vraag ik aan Felicity.

Cecily hoort me en voelt zich geroepen om haar mening te geven. ‘Het is geen moment te vroeg, als je het mij vraagt. Het is gewoon schandalig dat ze er zo lang mee hebben gewacht!’

‘Ik heb gehoord dat ze pas kortgeleden het geld bijeen hebben weten te krijgen,’ meldt Elizabeth.

‘Nee, nee, nee!’ Vastberaden loopt Mrs. Nightwing op de steenhouwers af, alsof ze leerlingen van haar zijn. ‘Ik heb het al vaker gezegd: die stenen moeten in de juiste volgorde worden geplaatst, hier en hier.’

Ze wijst naar een krijtstreep.

‘Neem me niet kwalijk, mevrouw, maar wat maakt het uit? Zolang hij maar stevig is.’

‘Het is een restauratie,’ zegt ze hooghartig, alsof ze het tegen een dwaas heeft. ‘Jullie dienen je exact aan de bouwtekeningen te houden, zonder ergens van af te wijken!’

Een arbeider roept vanaf de derde verdieping van de toren: ‘Daar komt de regen, baas!’

Als een waarschuwing valt er iets nats op mijn wang. Er volgt een roffelend salvo van druppels. Ze spetteren op mijn schets van de oostvleugel, waardoor de houtskool in straaltes van het papier loopt. De mannen kijken met hun handen geheven naar de hemel, alsof ze om genade vragen, en de hemel antwoordt: *Geen genade.*

Snel klauteren de mannen langs de zijkant van de toren naar beneden, en ze haasten zich om hun gereedschap te bedekken, zodat het niet gaat roesten. Met onze schetsblokken beschermend boven ons hoofd rennen wij meisjes als bange gansjes tussen de bomen door, gakkend en gillend om de ver-

nedering van een nat pak. Brigid wenkt ons naar zich toe; haar armen houden een belofte in van veiligheid en een warm vuur. Felicity trekt me achter een boom.

'Fee! De regen!' protesteer ik.

'Ann komt vanavond terug. Dan kunnen we proberen het rijk binnen te gaan.'

'En stel dat ik de deur niet kan laten verschijnen?'

'Je moet het gewoon echt willen,' zegt ze stellig.

'Denk je soms dat ik het vorige week niet echt wilde, of vorige maand, of de keer daarvoor?' Het begint steeds harder te regenen. 'Misschien word ik gestraft. Om wat ik Nell en miss Moore heb aangedaan.'

'Miss Moore!' spuugt Felicity. 'Circe, zo heet ze. Ze was een moordenares. Gemma, ze heeft je moeder en talloze meisjes vermoord om jou en je kracht in handen te krijgen, en ze zou jou ook hebben gedood als je haar niet voor was geweest.'

Ik wil graag geloven dat dat waar is, dat ik de juiste beslissing heb genomen toen ik miss Moore voorgoed in het rijk opsloot. Ik wil graag geloven dat de magie aan mezelf binden de enige manier was om hem te redden. Ik wil graag geloven dat Kartik nog leeft en in blakende gezondheid verkeert, en dat hij op weg is naar Spence om mij te zien, dat ik hem in dit bos elk moment kan zien staan, met een glimlach op zijn gezicht die alleen voor mij bestemd is. Maar tegenwoordig ben ik nergens meer zeker van.

'Ik weet niet eens of ze dood is,' mompel ik.

'Ze is dood, en opgeruimd staat netjes.' In Fees beleving is het leven een stuk eenvoudiger. En op dit moment zou ik het liefst binnen de veilige grenzen van haar wereldje willen kruipen om daar vrij van twijfel te leven. 'Ik moet weten wat er met Pippa is gebeurd. Vanavond proberen we het opnieuw. Kijk me aan.'

Ze draait mijn gezicht naar zich toe, zodat ik haar blik niet kan ontwijken. 'Beloof het me.'

'Ik beloof het,' zeg ik, en ik hoop dat ze niet kan zien hoe mijn twijfel omslaat in angst.

**HOOFDSTUK
DRIE**

De regen is in volle hevigheid losgebarsten. Hij plenst op de sluimerende rozentuin en het gazon, het gelige groen van de blaadjes die vechten om te worden geboren. Hij heeft ook mijn vriendin Ann Bradshaw gevonden. Ze staat in de foyer in een eenvoudige bruine wollen jas en een kleurloze hoed bespikkeld met druppels. Haar kleine koffer staat aan haar voeten. De afgelopen week heeft ze bij haar nicht in Kent gelogeed. In mei, wanneer Felicity en ik ons debuut maken, gaat Ann voor haar werken als gouvernante van haar twee kinderen. De enige hoop die we hadden om haar leven een andere wending te geven was het rijk binnen te gaan en te proberen de magie aan ons alle drie te binden. Maar hoezeer ik ook mijn best doe, ik kan het rijk niet betreden. En zonder het rijk kan ik de magie niet tot leven brengen. Al sinds Kerstmis heb ik die betoverde wereld niet meer gezien, hoewel ik in de afgelopen maanden tientallen keren heb geprobeerd binnen te komen. Er zijn momenten geweest dat ik een vonk voelde, maar die was van korte duur, zo onbeduidend als een regendruppel tijdens langdurige droogte. Met de dag neemt onze hoop af, en onze toekomst lijkt even onveranderlijk als de sterren.

‘Welkom thuis,’ zeg ik terwijl ik Ann uit haar natte jas help.

‘Dank je.’ Ze heeft een loopneus, en haar haar, grijsbruin als de vacht van een veldmuis, raakt los uit de speldjes. Lange slierten hangen voor haar blauwe ogen en kleven aan haar volle wangen.

‘Hoe was het bij je nicht?’

Ann glimlacht niet. ‘Oké.’

‘En de kinderen? Ben je op ze gesteld?’ vraag ik hoopvol.

‘Lottie heeft me een uur lang in een kast opgesloten. Kleine Carrie schopte tegen mijn been en noemde me een deegbal! Ze veegt haar neus af. ‘En dat was nog maar de eerste dag!’

‘O! Onzeker blijven we in het felle licht van de beruchte koperen slangenkroonluchter van Spence staan.

Ann laat haar stem dalen tot een fluistering. ‘Ben je er al in geslaagd om terug te keren naar het rijk?’

Ik schud mijn hoofd, en Ann kijkt alsof ze elk moment in tranen kan uitbarsten. ‘Maar vanavond ga ik het weer proberen,’ zeg ik snel.

Even doet een zweem van een glimlach Anns gezicht oplichten. ‘Er is nog hoop,’ voeg ik eraan toe.

Zonder een woord te zeggen loopt Ann achter me aan naar de grote salon, langs de bulderende haardvuren en de rijk bewerkte zuilen, de meisjes die zitten te kaarten. Brigid brengt een groepje jongere meisjes in vervoering met haar verhalen over de elfjes en aardmannetjes die in het bos achter Spence leven.

‘Niet waar!’ werpt een van de meisjes tegen, maar ik kan aan haar ogen zien dat ze graag van het tegendeel wil worden overtuigd.

‘O, nou en of, miss. En nog heel veel andere wezens. Je kunt maar beter niet in het donker naar buiten gaan. De nacht is hun domein. Blijf veilig in je bed, dan kun je ook niet door de anderen worden meegenomen,’ zegt Brigid waarschuwend.

De meisjes rennen naar de ramen om in het inktzwarte duister te turen, in de hoop een glimp op te vangen van elfenkoninginnen en boze geesten. Ik zou hun kunnen vertellen dat ze die daar niet zullen vinden. Ze zouden met ons mee moeten reizen naar de wereld aan de andere kant van de deur van licht als ze met dergelijke magische wezens wilden kennismaken. En waarschijnlijk zou niet alles wat ze te zien zouden krijgen hen aanstaan.

‘Onze Ann is terug,’ verkondig ik terwijl ik de gordijntjes van Felicity’s privétent open. In een theatrale opwelling heeft Felicity een hoek van de enorme ruimte afgeschermd met zijden gordijnen. Het lijkt wel het huis van een pasja, en ze zwaait er de scepter alsof het haar eigen keizerrijk is.

Felicity werpt één blik op Anns natte, met modder besmeurde rok. ‘Pas je op het tapijt?’

Ann veegt langs de zoom, waardoor er stukjes opgedroogde modder op de grond vallen, en Felicity slaakt een geïrriteerde zucht. ‘O, Ann, toe.’

‘Het spijt me,’ mompelt Ann. Ze trekt haar rok dicht om zich heen en gaat op de grond zitten, waarbij ze haar best doet om hem niet nog vuiler te maken. Zonder het te vragen steekt ze haar hand in de open doos met bonbons en pakt er drie uit, tot Felicity’s grote ergernis.

‘Je hoeft ze niet meteen allemaal te pakken,’ moppert Fee.

Ann legt er twee terug. Haar vingerafdrukken staan erop. Felicity zucht. ‘Nu heb je ze al aangeraakt, dan kun je ze net zo goed opeten.’

Schuldbewust propt Ann ze alle drie tegelijk in haar mond. Ik betwijfel of ze ervan geniet. ‘Wat heb je daar?’

‘Bedoel je dit?’ Felicity houdt een wit kaartje met prachtige zwarte belettering omhoog. ‘Ik ben uitgenodigd voor Lady Tatterhalls etentje voor ene miss Hurley. Het thema is Egypte.’

'O,' zegt Ann somber. Haar hand zweeft boven de doos bonbons. 'Jij hebt zeker ook een uitnodiging gekregen, Gemma.'

'Ja,' zeg ik schuld bewust. Ik vind het vreselijk dat Ann er niet bij mag zijn – het is afschuwelijk oneerlijk – maar toch zou ik willen dat ze me er niet zo'n schuldgevoel over gaf.

'En dan is er natuurlijk nog het bal in Yardsley Hall,' gaat Felicity verder. 'Dat belooft een chique aangelegenheid te worden. Heb je het gehoord van de jonge miss Eaton?'

Ik schud mijn hoofd.

'Ze droeg diamanten, terwijl het nog niet eens avond was!' Felicity gilt het bijna uit van pret. 'Heel Londen had het erover. Die fout zal ze nooit meer maken. O, je zou de handschoenen moeten zien die moeder me heeft gestuurd voor het Collinsworth-bal. Ze zijn beeldig!'

Ann pulkt aan een draadje aan de zoom van haar rok. Ze gaat niet naar het Collinsworth-bal, of naar welk bal dan ook, tenzij ze op een dag mee mag als chaperonne van Lottie of Carrie. Zij krijgt geen seizoen en zal niet dansen met knappe mannen. Ze zal geen struisvogelveren in haar haar dragen en een buiging maken voor Hare Majesteit. Ze is als beursstudente naar Spence gestuurd op kosten van haar rijke nicht en dier man, zodat ze een geschikte gouvernante voor hun kinderen zal zijn.

Ik schraap mijn keel. Felicity ziet me kijken.

'Ann,' zegt ze, veel te opgewekt. 'Hoe heb je het gehad in Kent? Is het daar in de lente net zo mooi als iedereen beweert?'

'De kleine Carrie noemde me een deegbal.'

Felicity doet haar best om niet te lachen. 'Hmm. Ach, ze is nog maar een kind. Je hebt haar snel genoeg onder de duim.'

'Ik krijg een klein kamertje boven aan de trap. Met uitzicht op de stallen.'

'Een raam. Ach ja, het is fijn om een uitzicht te hebben,' zegt

Felicity, die het helemaal verkeerd begrijpt. 'Hé, wat heb je daar?'

Ann laat ons een programma zien van een productie van *Macbeth* in het Drury Lane Theatre, met in de hoofdrol de beroemde Amerikaanse actrice Lily Trimble. Verlangend staart Ann naar de theatrale tekening van miss Trimble als Lady Macbeth.

'Ben je ernaartoe geweest?' vraag ik.

Ann schudt haar hoofd. 'Mijn nicht en haar man wel!'

Zonder haar. Iedereen die Ann ook maar een beetje kent, weet hoe dol ze is op toneelstukken.

'Maar je mag het programma houden,' zegt Felicity. 'Dat is best aardig.'

Ja, net zo aardig als een kat die een muis zijn staart laat houden. Soms kan Felicity echt een kreng zijn.

'Heb je een leuke verjaardag gehad?' vraagt Ann.

'Ja, erg plezierig,' zegt Felicity innig tevreden. 'Achtien, wat een heerlijke leeftijd. Nu krijg ik mijn erfenis. Nou ja, niet meteen. Mijn oma heeft in haar testament als voorwaarde laten vastleggen dat ik eerst mijn debuut moet maken. Zodra ik een reverence maak voor de koningin en me weer terugtrek, ben ik een rijke vrouw en kan ik doen wat ik wil.'

'Zodra je je debuut hebt gemaakt,' zegt Ann, nadat ze het laatste beetje chocola heeft doorgeslikt.

Zelf neemt Felicity ook een bonbon. 'Lady Markham heeft al te kennen gegeven dat ze me wil voordragen. Dus het is zo goed als geregeld. Felicity Worthington, rijke erfgename.' Fees opgewektheid verdwijnt als sneeuw voor de zon. 'Ik wou alleen dat Pippa erbij kon zijn.'

Ann en ik wisselen een blik zodra de naam Pippa valt. Ooit was ze een van ons. Nu is ze ergens in het rijk, en waarschijnlijk zijn we haar al kwijt aan het Winterland. Wie weet

wat er van haar is geworden? Maar Fee klampt zich nog steeds vast aan de hoop dat we haar zullen terugvinden, dat ze nog te redden is.

De tent gaat open. Cecily, Elizabeth en Martha wurmen zich naar binnen. Het is veel te vol nu we met zovelen zijn. Elizabeth valt tegen Felicity aan als Martha en Cecily naast mij gaan zitten. Ann wordt helemaal naar het achterste deel van de tent geduwd.

‘Ik heb zojuist een uitnodiging ontvangen voor een bal dat wordt gehouden door de hertogin van Crewesbury,’ zegt Cecily. Ze gaat als een verwende Perzische kat op de grond zitten.

‘En ik ook,’ voegt Elizabeth eraan toe.

Felicity doet haar best om verveeld te kijken. ‘Mijn moeder heeft die van ons eeuwen geleden al ontvangen.’

Ik heb er geen gekregen, en ik hoop dat niemand ernaar zal informeren.

Met een grimas wuift Martha zichzelf koelte toe. ‘Hemeltje. Het is nogal krap hier, vind je niet? Eigenlijk passen we er niet met z’n allen in.’ Ze werpt Ann een vluchtige blik toe. Cecily en haar klikkje hebben Ann altijd al als een bediende behandeld, maar sinds onze ongelukkige poging afgelopen kerst om haar in de hogere kringen te laten doorgaan voor de dochter van een hertog en een afstammeling van Russische adel is Ann pas echt een paria geworden. De roddels hebben zich via brieven en fluisteringen verspreid, en nu is er op heel Spence geen meisje meer te vinden dat het verhaal niet kent.

‘We zullen je vreselijk missen, Cecily,’ zeg ik met een oogverblindende glimlach. Ik zou haar graag de tanden uit haar mond trappen.

Cecily maakt heel duidelijk dat zij niet weggaat. Ze spreidt haar rok, zodat ze nog meer ruimte inneemt. Martha fluistert Elizabeth iets in haar oor, en ze beginnen te giechelen. Ik zou

kunnen vragen waar ze zo om moeten lachen, maar ze vertellen het me toch niet, dus het heeft geen zin.

‘Wat is dat voor een stank?’ vraagt Martha met een vies gezicht.

Cecily snuift theatraal. ‘Kaviaar misschien? Helemaal uit Rusland. Ik denk dat hij van de tsaar zelf afkomstig is!’

Stelletje vileine trollen. Anns wangen worden vuurrood en haar lippen trillen. Ze staat zo snel op dat ze bijna struikelt terwijl ze zich naar de uitgang van de tent haast. ‘Neem me niet kwalijk, ik heb nog wat naaiwerk liggen.’

‘Doe de vriendelijke groeten aan je oom, de hertog,’ roept Cecily haar na, en de anderen grinniken.

‘Waarom pesten jullie haar toch steeds zo?’ vraag ik.

‘Ze verdient het niet om hier te zijn,’ zegt Cecily vol nonchalante overtuiging.

‘Dat is niet waar,’ zeg ik.

‘O nee? Sommige mensen horen gewoon niet in deze kringen thuis.’ Cecily kijkt me hooghartig aan. ‘Ik heb laatst gehoord dat je vader ziek is en in Oldham is opgenomen. Je zult wel bezorgd zijn. Waar lijdt hij precies aan?’

Het enige wat er nog aan Cecily ontbreekt is een gespleten tong, want onder die prachtige jurk gaat een heus serpent schuil.

‘Griep,’ zeg ik. De leugen smaakt wrang in mijn mond.

‘Griep,’ herhaalt ze met een sluwe blik op de anderen.

‘Maar het gaat al veel beter met hem, en morgen ga ik bij hem op bezoek.’

Cecily geeft zich nog niet gewonnen. ‘Ik ben blij dat te horen, want je hoort soms zulke onverkwikkelijke verhalen. Heren die in opiumkitten worden aangetroffen en gedwongen worden opgenomen in sanatoria. Schandalig.’

‘Cecily Temple, ik wil vanavond geen kwaadsprekerij horen,’ zegt Felicity waarschuwend.

‘Het is griep,’ zeg ik nogmaals, maar mijn stem klinkt niet meer zo vast.

Cecily’s glimlach is triomfantelijk. ‘Ja, natuurlijk.’

Ik haast me achter Ann aan en roep haar, maar ze blijft niet staan. In plaats daarvan versnelt ze haar pas tot ze bijna rent, zo ontzettend graag wil ze weg bij ons en ons gebabbel over feestjes en etentjes. Al die prachtige dromen, zo dichtbij dat ze ze bijna kan aanraken, terwijl ze weet dat ze voor haar nooit zullen uitkomen.

‘Ann, toe,’ zeg ik als ik onder aan de trap blijf staan. Ze is al halverwege. ‘Ann, je moet geen aandacht aan hen schenken. Het zijn geen echte meisjes. Het zijn foeilelijke demonen. Holbewoners met pijpenkrullen!’

Als ik Ann daarmee aan het lachen hoopte te krijgen, kom ik bedrogen uit. ‘Maar zij zijn de baas,’ zegt ze zonder op te kijken. ‘Zo is het altijd geweest en zo zal het altijd blijven.’

‘Maar Ann, zij hebben niet gezien wat jij hebt gezien in het rijk. Ze weten niet wat je hebt gedaan. Je hebt stenen in vlin-
ders veranderd en je bent door een gordijn van goud heen ge-
varen. Je hebt ons met je lied gered van de waternimfen.’

‘Ooit,’ zegt ze toonloos. ‘Wat doet het ertoe? Het zal niets aan mijn lot veranderen, of wel soms? In mei beginnen Felicity en jij aan jullie seizoen. Ik ga voor mijn nicht en haar man werken. Dan is het voorbij en zullen we elkaar nooit meer zien.’

Even kijkt ze me recht in de ogen, duidelijk in de hoop daar troost te vinden. *Zeg me dat ik het mis heb; zeg me dat je nog een trucje achter de hand hebt, Gemma*, smeken haar ogen. Maar ze heeft het niet mis, en ik ben niet snel en ad rem genoeg om te liegen. Vanavond niet.

‘Laat ze niet winnen, Ann. Kom terug naar de tent.’

Ze kijkt me niet aan, maar ik kan haar afkeer voelen. ‘Be-

grijp je het dan niet? Ze hebben al gewonnen.' Met die woorden trekt ze zich terug in de schaduw.

Ik zou terug kunnen gaan naar Fee en de anderen, maar ik ben er niet voor in de stemming. Mijn hart is in de greep van een melancholie die maar niet wil wegtrekken, en ik heb er behoefte aan om alleen te zijn. Ver bij de gesprekken van de andere meisjes vandaan zoek ik in de grote salon een leesstoel op. Ik heb nog maar een paar bladzijden gelezen als ik ontdek dat ik op slechts een armlengte afstand zit van de beruchte zuil. Het is een van de vele merkwaardige details van Spence. In de foyer hangt een kroonluchter die van slangen lijkt te zijn gemaakt. Op het dak zitten grijnzende waterspuwers. Op de muren zit dat belachelijke behang van struisvogelveren. Boven aan de trap hangt het grote portret van de stichter van Spence, Eugenia Spence, die met haar doordringende blauwe ogen alles lijkt te zien. Tot de eigenaardigheden reken ik verder de reusachtige open haarden waarvan de schoorsteenmantels nog het meest lijken op de open muilen van angst-aanjagende monsters. En dan is er nog deze zuil in het midden van de grote salon. Daar zijn beeltenissen van elfjes, saters, boze geesten, nimfen en duiveltjes in alle soorten en maten in uitgesneden.

En hij leeft.

Vroeger althans. Die 'beeltenissen' zijn wezens uit het rijk die hier voorgoed gevangenzitten. Eén keer zijn we zo dom geweest ze met de magie tot leven te wekken, en dat betekende bijna onze ondergang. Sommige boze wezens probeerden te ontsnappen, andere probeerden onze zedelijkheid te schenden. Uiteindelijk slaagden we erin ze terug te dringen in hun gevangenis.

Aandachtig bestudeer ik de piepkleine versteende lijfjes. De wezens hebben hun mond wijd opengesperd in een kreet van

woede. Hun ogen staren dwars door me heen. Ik zou er niet bij willen zijn als ze wisten uit te breken. Hoewel ik het eng vind, kan ik de aandrang niet weerstaan om de zuil aan te raken. Mijn vingers blijven rusten op de vleugels van een elfje, die midden in de vlucht zijn verstijfd. Een huivering trekt door me heen, en ik leg mijn hand ergens anders neer. Hij komt op de grauwende lippen van een sater terecht, en mijn hartslag versnelt, want ik voel een merkwaardige mengeling van fascinatie en walging. Ik sluit mijn ogen en laat mijn vingers de ruwe groeven en rondingen van zijn dreigende mond verkennen: de tong, de lippen, de tanden.

Mijn vingers glijden weg op het steen; een scherpe rand snijdt in mijn huid. Ik slaak een kreetje van pijn. Een bloeddruppel blijft in het smalle kloofje achter. Ik heb geen zakdoek bij me, dus steek ik mijn vinger in mijn mond, zodat ik de bittere smaak van het bloed kan proeven. Er beweegt niets aan de zuil, maar ik kan de dreiging ervan voelen in het kloppen van mijn gewonde vinger. Ik schuif mijn stoel een beetje dichtert naar Brigid toe, met haar troostende gekwebbel en moederlijke adviezen, ver bij de gevaarlijke schoonheid van de zuil vandaan.

Om tien uur lopen alle meisjes met zware oogleden en lichamen die hunkeren naar warme dekens en de vergetelheid van slaap de trap op naar hun kamers.

Felicity dringt langs me heen. 'Halfeen. Op de gebruikelijke plaats,' fluistert ze. Ze wacht niet op mijn knikje. Ze heeft haar bevel gegeven, en daarmee uit.

In mijn kamer branden de lampen nog zacht. Ann slaapt, maar ze heeft naar naaischaartje zo neergelegd dat ik het niet kan missen. Het is dicht, maar ik weet dat ze hun werk hebben gedaan en hun sporen hebben nagelaten op de binnen-

kant van haar armen. Ik weet dat haar huid bedekt is met verse sneetjes, die al snel zullen opgaan in het tapijt van oude littekens dat daar is geweven. Als ik mijn weg terug zou kunnen vinden naar het rijk, naar de magie, zou ik haar misschien kunnen helpen. Maar voorlopig kan ik niets aan haar lot veranderen. Ik vraag me af of ze dat zelf wel zal kunnen.